

ПЛАНИНСКАТА ВЕЩИЦА И КОЛАРЯТ

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Преди много, много години в една планина живеела зла вещица. Тя правела много пакости на преминаващите през планината пътници.

Една привечер по пътя бързал селянин, който бил натоварил коня си с ряпа^[1] и отивал в града да я продава.

— Дий, дий! Върви по-бързо, конче, че може да ни настигне лошата планинска вещица! — викал той и удрял коня си по гърба.

Изведнъж изотзад той чул пресипнал глас:

— Стой! Дай ми един от онези дълги бели корени, които носиш!

— Дий! Дий! — викнал уплашен селянинът на коня си и поискал да избяга, но изведнъж краката му натезжали като оловни и той не можал да направи нито крачка.

Вещицата го настигнала и му казала строго:

— Не се опитвай да избягаш, защото аз съм по-бърза от коня ти и ще те настигна — и хванала коня за опашката.

— Бързо ми дай един от белите корени!

— Веднага, веднага — прошепнал коларят треперейки като лист и подал на вещицата една от репите, завързани на гърба на коня.

Вещицата лакомо я загризала.

Нейното лице било толкова ужасно, че трудно може да се опише. Устата и била огромна и стигала чак до ушите, косата и била чорлава и на клечки, а очите и били изпъкнали. Приличала на голям човекояден вълк.

„Да бягам, да бягам и то още сега!“ — казал си коларят, дръпнал юздите на коня и препуснал по пътя. Но колкото и бързо да бягал конят, планинската вещица го настигнала.

— Дай ми още един от белите корени! — извикала тя и пак хванала коня за опашката. Коларят измъкнал втора ряпа и я подал на вещицата. Като чул, че тя я загризала стръвно, отново се втурнал да бяга, но и този път не успял.

— Искам още! — викнала пак вещицата, като го настигнала. Тя била ужасно лакома.

— Още една, още една — настоявала тя и ядяла репите една след друга, докато не свършили съвсем.

— Дай ми още!

— Няма вече. Няма нито една ряпа повече.

— Щом няма ряпа, ще изям коня ти. А вместо коня, мога да изям и теб — казала тя и посегнала с костеливата си ръка към коларя.

— Не, не ме пипай! — извикал той и почувствувал, че краката му се подкосяват. Оставил коня и побягнал ужасен. Отзад се чувало уплашеното цвилене на животното. „Бедничкият, тази отвратителна вещица сигурно ще го изяде.“ — мислел си коларят и тичал колкото се може по-бързо. Докато бягал така без посока, слънцето залязло и постепенно се смрачило, а в уплахата си той бил загубил пътя.

Но и в тъмнината изплашеният селянин продължавал да бяга. Спъвал се в корените на дърветата, удрял се в камъни, но не спирал. Вече бил навлязъл много навътре в планината, когато изведнъж се озовал пред една къща.

Той затропал на вратата и завикал:

— Помогнете ми, пуснете ме вътре! Гони ме планинската вещица! Скрийте ме!

Но отговор не последвал. Коларят блъснал силно вратата и се втурнал вътре. В къщата било много тихо. Нямало никого. По лицето и ръцете му се полепили паяжини.

— Къщата е празна. Няма значение, и това е добре. Има още един етаж. Ще се скрия там. Дори и да ме проследи дотук, ако се скрия добре горе, вещицата сигурно няма да ме забележи.

И коларят се качил по стъблата на горния етаж. Затаил дъх и се стараел да не мърда. След малко чул как вратата се отваря и ужасен разбрал, че в къщата е влязла вещицата. Но за негово учудване тя не тръгнала да го търси, а седнала до огнището. Начупила сухи клони и запалила огън. Скоро огънят се разгорял.

Коларят, скрит на горния етаж, още повече се изплашил:

— Олеле, къде попаднах. Та това е къщата на вещицата. Какво ще правя сега?

Но въпреки че коларят бил в къщата, вещицата не го усетила. Тя си заговорила сама:

— Отдавна не съм си хапвала така хубаво — първо ряпа, после конско месце. Искях да изям и онзи човек, но той избяга. Колко жалко, колко жалко!

Коларят горе, като чул това, свил глава между раменете си и започнал да се моли:

— Моля те, милостива Канон, спаси ме! Ако вещицата ме намери, свършено е с мен. Направи така, че тя да не се качи горе. Моля те, спаси ме! Помогни ми!

През това време вещицата станала и свалила от полицата една кутия. От там извадила една оризова питка.

— Хапва ми се оризова питка. Не, не, по-добре да си хапна две — казала си вещицата и извадила още една от кутията. После сложила двете питки върху огъня и скоро се разнесъл приятен аромат на печени питки. Той достигнал и до горния етаж.

— Колко апетитно мирише! Май питките, които пече вещицата, са много вкусни — тихо си казал коларят и погледнал през една цепнатина. После измъкнал от покрива една тънка пръчка, мушна я в

процепа между дъските на пода, набол едната питка и внимателно я вдигнал нагоре при себе си.

— Я, едната питка е изчезнала — изненадала се вещицата. Тя имала слаби очи и не видяла пръчката, с която коларят, набол питката.

— Цър-р-р! Цър-р-р... — започнал да цвърчи като мишка коларят.

— Сигурно мишките са ми отмъкнали питката — си казала вещицата.

Скоро и втората питка се надигнала и приятният мирис отново достигнал до коларя. Той набол и нея с пръчката. Но като я вдигал нагоре неволно ударил една дъска и се разнесъл силен шум.

— О, и тази ли са отмъкнали мишките. Колко неприятно. Тази вечер мишките са се развилнели — си казала вещицата като се прозяла. — Ще си лягам вече. На горния етаж е тихо, ще отида там да си легна — и вещицата се заизкачвала по стълбата.

„Ако се качи тук, ще ме забележи“ — коларят отново се изплашил, отправил молба за помощ към богинята Канон и после зацвърчал като мишка:

— Цър-р-р. Цър-р-р.

„Помогни ми милостива Канон, спаси ме!“ — молел се той горещо, но безмълвно.

Като чула цвърченето на мишка, вещицата се спряла по средата на стълбата.

— Ох, че ги мразя тези мишки. Ще спя долу — казала тя на глас и слязла отново на долния етаж.

До огнището имало по-голяма печка. Тя вдигнала капака и влязла вътре. Скоро заспала и започнала гръмко да хърка.

Коларят тихо и предпазливо слязъл долу. Затворил капака на печката и сложил отгоре три камъка. Натрупал дърва и запалил огън.

— Така — казал си той доволен, — сега вече няма да може да излезе. Огънят се разгорял и съчките започнали да пукат. Вещицата се събудила от този шум:

— Сигурно вали дъжд — промърморила си тя и със сънлив глас запяла:

Дъждът вали, вали

*Мушицата бръмчи.
Къде си мушице? —
„Бръм-бръм“.
Кап-кап
барабани дъждът.*

Постепенно печката се нагреля и горещината станала нетърпима.
— Пари! Пари! — викнала вещицата и понечила да излезе, но не могла да отмести капака, защото камъните били много тежки. Колкото и да се опитвала да ги избута, те не помръдвали.

— Искаш да излезеш, а? — викнал коларят и се качил върху камъните, за да закрепил още по здраво капака.

— Горя! Горя! — викала вещицата, докато накрая изгоряла в печката. Така коларят спасил живота си и спокойно можел да се върне в къщи.

[1] Ряпата, за която става въпрос в приказката не е като голямата бяла ряпа, която ние познаваме, а прилича на огромен бял морков, достигащ на дължина до 1 метър и на японски се нарича „дайкон“ — „голям корен“. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.